

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ex posteriori ad Corinthios.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

do prophetas, tertio doctores, deinde virtutes, exinde gratias curationū. Cum enim Deus isthac efficere perhibeatur, Christus est qui operatur: quandoquidem is est, qui apostolos in ecclesia collocavit, quique doctores in eadem instituit; quibus quoque, ut virtutes operarentur, vim impertiuit. Dedit namque sanctis apostolis potestatem, ut omne morborum ægritudinumque genus in populo grassantium curarent.

1. Cor. c. 16.
v. 21.

Salutatio mea manu Pauli: Si quis non amat Dominum nostrum Iesum Christum, sit anathema, maranatha. Ecquem obsecro Dominum hoc loco vocat? in confesso est enim, tam ipsum Filium, quam Spiritum quoque sanctum Dominum vocari, & Dominum esse. Scriptum est enim: Spiritus Dominus est. Sane beati Pauli mens in ipsum Iesum hic fertur.

1. Cor. c. 8.
v. 5.

ait namque: Vnus est Dominus Iesus Christus. Itaque anathemate percutit omnem omnino hominem, qui illum non diligit. Is autem Christum non diligit, qui neque natura neque veritate Dei Filium esse agnoscit; sed a Dei Verbo sciungit, ac veluti in secundum ordinem reiicit. Atque ita dum vnum Dominum Iesum Christum in duos diuidit, dispensationis mysterium atroci iniuria afficit.

Ex posteriori ad Corinthios.

2. Cor. c. 2.
v. 14.

DEO autem gratias, qui semper triumphat nos in Christo Iesu, & odorem notitiæ suæ manifestat per nos in omni loco: quia Christi bonus odor sumus Deo in iis qui salui fiunt, & in iis qui pereunt. Quod si Christus paternæ cognitionis bonus odor est, quomodo pōs ου θεός ο Χριστός, εἴπερ ὅστις αὐτὸς ὁμοίῃ τῆς γνώσεως τῆς πατρὸς; ου

περὸν παρ' ὧν τῆς, τείτον διδασκα-
λοις, ἐπεὶ αὐτὰς διδάμεις, εἴτα χα-
ρίσματ' αἰματῶν.] θεὸς λεγ-
μένου ταῦτα κατὰ τοῦ, Χριστός
ὁ ἐνεργήσας ὅστις. ἔθετο γὰρ τὸν ὁπο-
σὺν αὐτὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ
μὲν τοὶ καὶ διδασκαλοὶ, ἐνεργήσαντες
διδάμεις. δέδωκε γὰρ ἑξουσίαν
τοῖς ἀγίοις μαθηταῖς, θεοεμπόειν πᾶ-
σαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν
τῷ λαῷ.

Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύ-
λου, εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν κύριον, ἢ τὸ
ἀνάθεμα, μαρναθῆναι.] ἀρετὴ ἵνα
φῇσι κύριον ἐν τοῖς; κύριον
μὲν γὰρ ὁμολογοῦντες, καὶ αὐτὸς
ὁ ὅς· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα.
ὁ γὰρ κύριος, φῇσι, τὸ πνεῦμα ὅστις.
ὁ δὲ γὰρ τῆς μακαρίου Παύλου σκο-
πὸς ἐν τοῖς εἰς αὐτὸν * συνετείνετο
τὸν Ἰησοῦν. εἰς γὰρ, φῇσι, κύριον
Ἰησοῦν Χριστόν. ἀναθεματὶς τὸν
τὸν μὴ φιλοῦντα αὐτόν. οὐ φιλεῖ ὁ
αὐτόν, ὁ μήτε φύσις, μήτε ἄλη-
θεία λέγων ὅτι τῆς θεοῦ, ἀλλὰ ὡς
ἐν δούτῳ πᾶσι τοῖς ὅτις
ἐκ θεοῦ λόγον, καὶ τὸ τῆς οἰκono-
μίας ἀδικῶν μυστήριον διὰ τῆς
τέμνειν εἰς δύο τὸ ἓνα κύριον καὶ
Ἰησοῦν.

Εκ τῆς πρὸς Κορινθίους β'.

Τὸν ὅτι θεὸς χάρις πάντοτε, τῷ
θριαμβοῦντι ἡμᾶς ἐν τῷ
Χριστῷ, καὶ τῷ ὁσμῷ τῆς γνώ-
σεως αὐτοῦ. φανεροῦντι δὲ ἡμῖν ἐν
παντὶ τόπῳ· ὅτι Χριστὸς ἀσπασμὸς
μὲν τῷ θεῷ ἐν τοῖς σωζομένοις,
καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις.] εἴτα
οὐ

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
CHRISTI
431.

οὐ γὰρ ἐν τῇ ἀνθρώπου φύσει τίς ἔ-
στιν φύσεως διωδία ἀναμάτου
ἀλλ' ὅτι ὡς περὶ τῆς ἀνθρώπου φύ-
σεως σημαίνει περὶ πάντων ἀνθρώπων,
ἔγωγε καὶ τῆς θεότητος, θεόν. εἰ γὰρ Χρι-
στὸς διωδία τῆς πατρὸς ἐστὶ λέγεται, καὶ
ἐστὶν ἀληθὺς πῶς οὐ θεὸς ὅτι Χριστός,
καὶ εἰ γέγονεν ἀνθρώπος οἰκονομι-
κῶς ὁ καὶ θεὸς πατρὸς λόγος;

Ἡ ἐπιστολὴ ἡμῶν ὑμεῖς ἐστε, ἐφε-
ραμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, γι-
νωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη ἐπὶ
πάντων ἀνθρώπων. Φανεροὶ μὲν οὖν
ἐπὶ ἐστὶν ἐπιστολὴ Χριστοῦ, διακονηθεῖ-
σα ὑφ' ἡμῶν, ἐφεραμένη οὐ μέ-
λανι, ἀλλὰ πνύματι θεοῦ ζῶντος, ἐκ
ἐν πλαξὶ λιθίνῃ, ἀλλ' ἐν πλαξὶ
καρδίας σαρκίνας. ἔφη περὶ θεοῦ δι-
ενοῦ τῶν ἀγίων θεωρητῶν ἐν τῷ κα-
ρδίᾳ ἐκείνῳ, λέγει κύριος, διδοὺ νό-
μους μου εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν, καὶ
ἐπὶ ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐπιγράψω
αὐτοῖς. γὰρ ἡμεῖς ποίνω ἐπιστολὴ
Χριστοῦ, ῥεάφοντος ἡμῖν ἐκ ἐν μέ-
λανι τὸ αὐτῷ δοκοῦν, ἀλλ' ἐν πνύ-
ματι θεοῦ ζῶντος· ἐκ διακονικῶς μά-
λον, ἀλλ' ἵνα οὕτως ἐπωμῶν, αὐτοϋ-
ρικῶς ἴδωμεν τὸ αὐτῷ τὸ πνύμα ὅτιν.
εἴτε πῶς οὐ θεός, ὁ καὶ ἴδωμεν πνύματι
ῥεάφον ἡμῖν τῆς θεογνωσίας τὴν ὁ-
δόν; καὶ τῷ Ἰουδαίῳ Φησὶν.

Ἀλλ' ἐπωρῶν τὰ νοήματα
αὐτῶν. ἀρετὴ γὰρ τῆς σήμερον ἡ-
μέρας τὸ αὐτὸ κάλυμμα ἐπὶ τῇ
ἀναγνώσει τῆς παλαιᾶς διαθήκης δια-
μῶν μὴ ἀνακαλυπτόμενον, ὅτι ἐν
Χριστῷ κατεργάζεται. ἀλλὰ ἕως τῆς
σήμερον, ὡς ἀναγινώσκεται
Μαυσῆς, κάλυμμα ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν καίται. ὡς ἀν' ἐπιστά-
την τοῦ κυρίου, κατεργάζεται τὸ κάλυμμα. ὁ δὲ κύριος τὸ πνύμα ὅτιν.

Concil. Tom. 5.

Deus non est? Haud namque in
humana natura diuinæ naturæ
fragrantiam compererit quispiā:
sed quemadmodum humanitatis
odor plane hominem, ita diuini-
tatis odor Deum indicat. Iam si
Christus bonus Patris odor ap-
pellatur, vereque est, quomodo
Deus non est, etiam si illud ipsum
Dei Patris Verbum dispensatio-
ne homo factum est?

Epistola nostra vos estis, scripta
in cordibus nostris, qua scitur & le-
gitur ab omnibus hominibus: mani-
festati quod epistola estis Christi, mi-
nistrata a nobis, & scripta non atra-
mento, sed spiritu Dei; non in tabu-
lis lapideis, sed in tabulis cordis car-
naliū. Deus per quemdam ex
prophetis alicubi sic loquitur:
Post illos dies, dicit Dominus, dabo
leges meas in mentem eorum, & in
corda eorum inscribam eas. Facti
proinde sumus epistola Christi,
qui legis suæ decreta non atra-
mento, sed viuētis Dei spiritu
in nobis describit: atque hoc ip-
sum non per modum ministerii,
sed per propriam (vt ita dicam)
efficacitatem: siquidem Spiritus
ipsi proprius est. At quo ergo mo-
do is Deus non est, qui diuinæ no-
titiae rationes proprio Spiritu no-
bis inculpat? De Iudæis subiūgit.

Sed obtusi sunt sensus eorum. Vt
que enim in hodiernum diem idip-
sum velamen in lectione veteris te-
stamenti manet non reuelatum,
(quod in Christo euacuatur) sed v-
t in hodiernum diem, cum legitur
Moyses, velamen positum est super
cor eorum. Cum autem conuersi fue-
rint ad Dominum, auferetur vela-
men. Dominus autem spiritus est:

Vbi autem spiritus Domini, ibi libertas est. Si legis & prophetarum finis est Christus, neque velamen quod veteris testamenti lectioni cohæret, tollitur, nisi per solum Christum; quomodo rationi consentaneum erit, ipsum nudum esse hominem existimare, & sola filiationis appellatione honoratū? An non hac opinione fieret, ut fides nostra non collimaret in Deum, tamquam in finem, sed in hominem nostri similem? Eo autem quid aut dici aut cogitari queat absurdius?

2. Cor. c. 4.
v. 3.

Quod si etiam opertum est euangelium nostrum, in iis qui pereunt, est opertum, in quibus Deus huius sæculi excæcavit mentes infidelium, ut non fulgeat illis illuminatio euangelii gloriæ Christi, qui est imago Dei. Si, ut quidam sentiunt, Christus est homo communis, sola personarum vnione cum Dei Verbo societatem habens, (ad hunc enim modum loquuntur illi) quomodo in illis qui pereunt, euangelium illius absconditū est? Gentēs enim non Deum, sed hominem nostri similem esse persuasum habent. Quomodo item occæcati sunt a satana, qui de homine sentiunt, quod homo est? Qualis præterea illuminatio in Christi euangelio est, si ipse Deus non est, neque ut Deus glorificatur? Qui denique imago Dei est, si ea solum attingit, quæ humanæ sunt naturæ; neque id re ipsa obtinet, ut Filius & Deus sit?

2. Cor. c. 5.
v. 9.

Et ideo contendimus siue absentes, siue presentes placere illi. Omnes enim nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque deus quod operatus est in corpore suo.

οὐ δὲ τὸ πνῆμα κυρίου, ἐκεῖ ἐλθὼν
εἶα.] εἰ τέλος νόμου καὶ προφητῶν
ὁ Χριστός, καὶ ἐκ ἀποκαλύψεως τὸ κα-
λυμμα τὸ ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς πα-
λαιᾶς διαθήκης, εἰ μὴ ἐν μόνῳ τῷ
Χριστῷ ποῖον ἔχῃ λόγον, ἀνθρώπων
αὐτὸν οἰεσθαι κοινὸν ὑπαρῆναι, μόνῃ
τῇ τῆς ὑπόθετος θεωρηθεία τελει-
μῶν; διέσκεπται γὰρ αὐτὸς οὕτως ἔχον
τὸ τῆς πίστεως ἡμῶν τέλος ἐκ εἰς θεὸν
μᾶλλον, ἀλλ' εἰς ἓνα τῷ καθ' ἡμᾶς
ὅπως ὅτι τῷ ἀποποτάτων.

Εἰ δὲ καὶ ἐστὶ κακαλυμμένον τὸ
ἀσφάλιον ἡμῶν, ἐν τοῖς ἀπολλυμέ-
νοις ὅτι κακαλυμμένον, ἐν οἷς ὁ θεὸς ἔ-
αυτῶν, τοῦτου ἐτύφλωσε τὰ νοήμα-
τα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγάζειν
φωτισμὸν ἀσφάλιου τῆς δόξης
Χριστοῦ, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ θεοῦ.] εἰ κα-
τὰ γὰρ τὸ ἵσι δοκοῦν κοινὸς ἀνθρώπος
ὅστις ὁ Χριστός, ἐνώσει μόνῃ τῇ καὶ
προσωπῶν τὴν σὺν ἀφάρ ἔχον τοῦ
θεοῦ λόγον. φασὶ γὰρ οὕτως
αὐτοῖς πῶς ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις κα-
καλυμμένον ὅτι τὸ ἀσφάλιον τοῦ
θεοῦ; διακρίνεται γὰρ τὰ ἔθνη, οὐχ ὅτι
θεός ἐστιν, ἀλλ' ὅτι καθ' ἡμᾶς ἀνθρώ-
πος. πῶς ὁ καὶ ἐτύφλων τῶν σα-
τανῶν οἱ τοῦ ἀνθρώπου λέγοντες, ὅτι
ἀνθρώπος ὅστις; ποῖος δὲ καὶ φωτισμὸς
ἐνεστὶ τῷ ἀσφάλιῳ Χριστοῦ, εἰ μὴ
θεός ἐστι, καὶ ὡς τῶν ὑπαρχόντων δεδ-
ξασται; πῶς δὲ αὐτὸν εἰκὼν τοῦ θεοῦ,
εἰ μέλει μόνων τῶν τῆς ἀνθρώπου
τοῦ ἀφικνεῖται, ἐκ ἔχον τὸ εἶναι καὶ
δαδὺν ὅς καὶ θεός;

Διὸ καὶ φιλοτιμώμεθα, εἴτε ἐνδημι-
τες, εἴτε ἐκδημιούμετες, ἀντίστοιχοι αὐτῷ
εἶναι. ὅθεν γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερω-
θῶμεν ἑκάστῳ τῷ ἵκεται, ἵνα διακριθῶμεν ἑκάστῳ τῷ

ANNO
CHRISTI
431.

διὰ τῆς σαρκὸς, πρὸς ἃ ἔπαρξεν,
εἴτε ἀγαθόν, εἴτε φαῦλον.] εἰ πάντα
τοῖς ἀγίοις ἀποδοῖν τὸ βίαιον τῶ
θεῷ, φιλομενούμεθα δὲ ποιοῦντες Φα-
νεῖται τῷ Χριστῷ, τὸ ἀνθρώποις δρέ-
σκων παρὰ τοῦ μέρους. πῶς οὐ θεὸς
ἐν ἀρχῇ ὁ Χριστός; καὶ εἰ κρίνει τὴν
οἰκουμένην αὐτός, ἐνός ἐστὶν νομοθέ-
του λεγομένου καὶ κριτοῦ. πρὸς δὲ τὸν
ὅτι καὶ ἡ τῆς τοῦ θεοῦ ὁδὸς, καὶ εἰ γέγονε
σαρξ ὁ λόγος.

Ἡ γὰρ ἀγάπη τῆς τοῦ θεοῦ συνέχῃ ἡ-
μας, κρίνοντας τὸ τοιοῦτον, ὅτι εἰ εἰς ὑπὲρ
πάντων ἀπέθανεν, ἅρα ὅτι πάντες
ἀπέθανον. καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθα-
νεν, ἵνα ὅτι ζῶντες, μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶ-
σιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ πάντων δόξανόν τι
καὶ ἐγερθέντι. εἰ πάντες ἐν ἑσμέν, καὶ
αὐτῷ ζῶντες ἀγαθὰ, κατὰ συνένοιαν
τες δηλονότι ὅτι ἑαυτῶν βίῃ διὰ
τῆς ἡμετέρας πληροῦν τὸ θέλημα
αὐτοῦ, ζῶντες δὲ τῷ Χριστῷ πῶς οὐ
θεὸς ἐστὶν αὐτός, ὃς κεχρησήμεθα, καὶ ζῶν
ἀποδοξάμεθα, ὡς ὑπὲρ ἡμῶν πεθνή-
ναι, καὶ περιαιρῶν πάντας ἁμαρτίας τῶ
ἐν ἡμῶν;

Υπὲρ Χριστοῦ οὖν προσβόημεν,
ὡς τῆς τοῦ θεοῦ πατρὸς καλουμένης δι' ἡμῶν
δέομεθα ὑπὲρ Χριστοῦ, καταλλάγη-
τε τῷ θεῷ. ὅτι πᾶσι τοῖς, ὅτι προ-
σβόηοις μὴν ὑπὲρ Χριστοῦ, πα-
καλεῖται δὲ λέγουσιν ἡμᾶς ὑπὸ
τῆς τοῦ θεοῦ. εἴτα πάλιν δέομεθα, φη-
σὶν, ὑπὲρ Χριστοῦ, καταλλάγητε τῷ
θεῷ. θεὸς οὖν ἅρα καὶ Χριστός,
ὃ καὶ καταλλάττειν, θεῷ κατα-
λλάττει.

Αλλ' ἐν παντὶ συνιστάντες ἑαυ-
τοῦ, ὡς τοῦ θεοῦ διάκονοι.] ὅτι τοῦ
λεγομένου ἐν τοῖς διακονοῖς, ἐρῶνται
Concil. Tom. 5.

quisque propria corporis, prout ges-
sit, siue bonum, siue malum. Si in
vnum hoc sancti incumbunt om-
nes, ut Deo placeant, repudiato-
que mortalium favore, eiusmodi
nos Christo probare enixe con-
tendimus; quomodo Christum
Deum esse planum non est: Rur-
sum si ille terrarum orbē iudica-
turus est, (nec enim alius, & alius
est legislator & iudex; sed vnus &
idem) vel hac quoque de causa
perspicuum euadit, quod Deus
est, tametsi incarnatus est.

Caritas enim Christi urget nos, 2. Cor. c. 5.
estimantes hoc; quoniam si vnus pro
omnibus mortuus est, ergo omnes
mortui sunt. Et pro omnibus mor-
tuus est Christus; ut & qui viuunt,
iam non sibi viuunt, sed ei qui pro
ipsis mortuus est, & resurrexit. Si
omnes vnum in ipso sumus, ipsi-
que viuere peroptamus, vitam
nostram vna hac ratione hone-
stam reddentes, si Christi obse-
cundemus voluntati, illique viu-
amus; quomodo is Deus habendus
non est, cui & obnoxii sumus, &
cui viuere studemus, tamquam
illi qui nostri causa mortem oppe-
tierit, suoque sanguine omnes co-
emerit?

Pro Christo ergo legatione fungi-
mur, tamquam Deo exhortante per
nos. obsecramus pro Christo, recon-
ciliamini Deo. Obserua hic, quod
Christi nomine legatione fun-
gantur apostoli, quodque per se
nos a Deo admoneri asserant.
Deinde rursum: Obsecramus, in-
quit, pro Christo, reconciliamini
Deo. Deus itaque est Christus,
quippe cui reconciliati, Deo re-
conciliati sumus.

Sed in omnibus exhibeamus nos
metipsos, sicut Dei ministros. Qui
hic Dei ministri dicuntur, hi alibi

T ij

Christi ministri appellatur. Deus

itaque Christus. *Vos enim estis templum Dei vivi, sicut dicit Deus:*

1. Cor. c. 6.
v. 16.

Leuit. c. 26.
v. 12.

Quoniam inhabitabo in illis, & inambulabo: & ero illorum Deus, & ipsi erunt mihi populus. Si via Dei

templa sumus, veluti in habitante in nobis Spiritu, qui & Christi quoque Spiritus esse dicitur (ait enim Apostolus: *Si quis Christi Spiritum non habet, hic non est eius*)

Rom. c. 8.
v. 9.

quomodo Christus non est Deus?

1. Cor. c. 10.
v. 5.

Consilia destruentes, & omnem altitudinem extollentem se aduersus scientiam Dei, & in captiuitatem redigentes omnem intellectum in obsequium Christi. At quomodo omnem altitudinem aduersus Dei scientiam se extollentem demolimur? Aut qua tandem ratione omnem intellectum in Christi obsequium captiuum ducemus?

Philip. c. 2.
v. 8.

Sane Verbum sponte se exinanivit, Patri usque ad mortem factum obediens. Quando igitur ex iis quæ propter carnem, humanæque naturæ infirmitatem dispensatorie ab eo dicta vel facta sunt, quidam aduersus Filii scientiam sese erigentes, eum qui humana forma se induit, Deum verum naturalemque Dei Filium esse inficiabuntur, tunc demum omnem altitudinem se effertentem comprimemus, si eorum qui isthæc sapere decreuerint, opinionationes euertemus, omnemque intellectum ad obedientiam dispensationem conuertemus. Oportet enim Filium, qui in humanæ naturæ mensura statumque apparuit, quæ humanæ naturæ propria sunt, non auerfari.

Ex epistola ad Galatas.

Galat. c. 2.
v. 19.

EGO enim per legem legi mortuus sum, ut Deo viuam:

καὶ Χριστὸς. θεὸς οὐκ ἄρα Χριστός.

[ἡμεῖς γὰρ ναοὶ ἐσμεν τοῦ ζῶντος, καὶ οὕτως εἶπεν ὁ θεός· ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμωλευθήσω· καὶ ἔσομαι αὐτῶν θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. [εἰ ναοὶ τοῦ ζῶντος ἐσμεν, ὡς ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν τὸ πνῦμα, ὁ καὶ εἶ] λέγεται τὸ Χριστὸς· εἰ γὰρ τις, φησὶ, πνῦμα Χριστοῦ ἐκ ἐχθρῶν οὗτος ἐκ ἐστὶν αὐτῶν· πῶς οὐ θεὸς ὁ Χριστός;

Λογισμοὶς, φησὶ, καὶ διανοούμενους, καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαρόμην· καὶ τῆς γνώσεως τοῦ τοῦ, καὶ ἀρχιμαλῶντες πᾶν νόημα εἰς πλὴν ὑπακοῇ τοῦ Χριστοῦ. [τίνα ἔχον καὶ διανοούμενους πᾶν ὕψωμα ἐπαρόμην· καὶ τῆς γνώσεως τοῦ τοῦ; ἢ πῶς ἀρχιμαλῶντες πᾶν νόημα εἰς πλὴν ὑπακοῇ τοῦ Χριστοῦ; καὶ ἐκένωκε γὰρ ἑαυτὸν ὁ λόγος ἐκὼν, καὶ γέγονεν ὑποκείμενον τῷ πατρὶ μέχρι θανάτου. ὅταν τοίνυν ἐκ τῆς οἰκονομικῆς ἢ πεπραγμένων, ἢ ἐρημνύων διὰ γε πλὴν σαρκὸς καὶ τὸ ἀνθρώπινον, κατεπαύθηται ἡμεῖς τῆς γνώσεως τοῦ τοῦ, λέγοντες ἐκ εἶναι θεὸν ἀληθινόν, καὶ υἱὸν καὶ φύσιν· ἐν ἀνθρώπινον μορφῇ· τότε πᾶν ὕψωμα ἐπαρόμην καὶ διανοούμενους, τὰς τῆς ἐκείνα φρονεῖν ἐρημνύων ἀνατρέποντες δοξάζας, καὶ διανοούμενους πᾶν νόημα εἰς πλὴν τῆς ὑπακοῆς οἰκονομικῶν. δεῖ γὰρ ἐν τοῖς τῆς ἀνθρώπινου μέτρους γεγονότα· ὅσον μὴ ἀνθρώπινον τὰ ἀνθρώπινα.

Ex tñs πρὸς Γαλάτας.

EΓΩ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα θεῷ ζήσω. Χριστὸς